

— Мила моя, ти никога не си ходила въ Букурещъ; ти може би си го видѣла въ Майнцъ или въ Дюселдорфъ!

— Отвържи се, мой милий Левъ съ червената грива. Завързалъ се съ Майнцъ, а сега се мъчни съ намъ какъвъ си Дорфъ. Азъ съмъ била въ Букурещъ и живѣяхъ тамъ по-добръ отъ колкото тукъ.

Левъ се зачерви, тайната ущишна жена си и измърмора прѣвъ зъби:

— Проклѣтата Рифка, търкаляла се на всекъдѣ!

Тя съ усмивка му забоди една топка до самата главичка,

— Проклѣтий Ицекъ! И ти си келешъ като меня. Ето азъ сега ще разкажа.

— Макаръ и да го много заболѣ отъ убежданието съ иглата, но Левъ съ амберния запушва устата на своята другарка.

— Пийни душице, за здравieto на мойтъ началникъ Макъ-Махона, или за твойтъ роднина Ешераза.

Доктора премукъ хмъ, хмъ, искашли се, и Каракачанина съ грасиѣта исчезна въ тълпата, както привидението, когато запѣе нѣтела. Напраздно Рифка го търси съ очитѣ да го наѣри между гоститѣ: загина, исчезна.

Писнаха и засвирияха бѣлгаскитѣ гайди. Тѣ навѣрно сж били любимий инструментъ на Орфея, съ който той е укротявалъ звѣроветѣ, защото щомъ се чуе гайда гдѣто и да е и въ всекое врѣме, Българитѣ и биковетѣ тутакси захващатъ да играятъ и се залавятъ на хоро. Момитѣ и кравитѣ, надлъжъ и намяръ по цѣлий свѣтъ, щомъ се разнесжтъ нейнитѣ звукове, сж готови да играятъ хоро, докжтъ я свирятъ. На свадбата свирияха отъ всичко сърдце, и хорото слѣдваше слѣдъ хорото.

Докжтъ въ Нсво-Село пируваха у Петра Катхрджията на свадбата цѣлий Сливенъ и цѣлото Нейково, разливаше се вино, хрустяха между прѣститѣ раскъсванитѣ по софритѣ печени агнета и се ѣдяха цѣли гори сиряни и сладки баници, недалѣчь задъ предмѣстието до вадата, въ гѣсталака, около воденичната сграда сидяха и бесѣдуваха петима мъжѣ. Тримата отъ тѣхъ бѣхж Кара-